

Arrest

nr. 109 020 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. BARBIEUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 11 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 3 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Hanfir, Lower Dir-district, Khyber Pakhtunkhwa. U bent een soenitische Pashtoun.

Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van uw werkzaamheden bij de NGO IKK, waarbij u goederen moest verdelen en mensen moest aanzetten om onderwijs te volgen. Na mei of juni 2011 vertelde de imam van de moskee echter dat de Taliban hem bezocht had en bedreigingen tegen u geuit had omwille van uw werk bij deze NGO.

Een maand na deze bedreiging werd u ontvoerd en drie dagen lang gemarteld door de Taliban opdat u zou stoppen met uw werk. U ging na uw vrijlating naar het ziekenhuis en diende een FIR (First Information Report) in tegen onbekenden. U besloot hierna te gaan studeren in Islamabad maar keerde na twee maanden terug naar uw geboortestreek omdat uw studies te duur waren. U ging terug voor IKK werken. Sinds 2012 werkte u voor hen als vrijwilliger op onbezoldigde basis. Na uw terugkeer kreeg u opnieuw dreigtelefoons.

Een jaar na uw terugkeer wilden u en uw neef op 16 september 2012 naar een cricketmatch gaan in Burkhela. Uw neef en vriend Anwar Zeb gingen met een passagiersbusje. U zou later gaan. Plots hoorde u een luide knal. Het busje bleek opgeblazen te zijn waardoor vele passagiers, waaronder uw neef, stierven. Uw andere neef die het hoofd is van de federale onderzoeksdienst van de regio Jandool, stelde dat deze ontploffing te maken had met de IKK. U vertrok na deze ontploffing naar Peshawar om uw reis vandaar verder te zetten. U kwam in België aan op 11 oktober 2012 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: verschillende foto's, een domiciliebewijs, een brief van de NGO MIHO, een certificaat van IKK, verschillende schoolattesten en –diploma's, een inkomensattest, een studentenkaart en twee enveloppes. Na het interview stuurde u nog een cd-rom op met foto's en videobeelden.

B. Motivering

U vreest dat u vermoord zal worden door de Taliban bij een eventuele terugkeer naar Pakistan omdat u ondanks hun bedreigingen bleef werken voor de NGO IKK. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uw verklaringen betreffende de ontploffing van 16 september 2012 niet overeenkomen met de documenten die u neerlegt en de informatie die te vinden is in de openbare bronnen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd.

Zo verklaart u dat het passagiersbusje ontplofte met als rechtstreeks doel de NGO IKK te treffen. (CGVS p. 19-20) Uw neef die het hoofd is van de federale onderzoeksdienst van de regio Jandool zou u dit verteld hebben. (CGVS p. 20) Nu, gezien het belang van deze ontploffing, zijnde de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit het land, is het vooreerst opmerkelijk dat u niet weet hoe uw neef aan deze informatie kwam. Hij vertelde het u niet. (CGVS p. 20) Bovendien blijkt uit informatie die terug te vinden is in de openbare bronnen dat uw verklaringen niet stroken met hetgeen in de media verteld werd. Zo stelden verschillende bronnen dat deze ontploffing tot stand kwam als represaille van de Taliban tegen de vorming van een pro-overheid burgermilitie door de dorpingen. (zie bijgevoegde informatie in het administratieve dossier) U verklaart dat men de echte reden van de ontploffing niet vermeldde omdat de Pakistaanse overheid niet wil dat de NGO's schrik zouden krijgen. (CGVS p. 22) Deze uitleg kan allerminst overtuigen gezien de vele problemen die NGO's reeds in dit gebied hadden en waarover uitgebreid in de media gesproken werd. Een drogreden vanwege de overheid omtrent de ware reden van deze ontploffing lijkt hierdoor weinig aannemelijk te zijn.

Daarenboven stelt men in de openbare bronnen dat de vertegenwoordiger van de Taliban, Sirajuddin Ahmad, deze aanslag opeiste en stelde dat de dopelingen gewaarschuwd waren van de gevolgen, maar dat zij niet ophielden met de gewapende machten te ondersteunen. (zie bijgevoegde informatie in het administratieve dossier) Gezien de verklaring van deze vertegenwoordiger van de Taliban en de informatie die via de openbare bronnen verstuurd werd, is het bijgevolg weinig aannemelijk dat specifiek de IKK werd gevisieerd bij deze aanval, en niet de burgermilitie die zich daar gevormd had. Opgemerkt dient eveneens te worden dat er volgens u slechts één medewerker van de IKK op deze bus zat, namelijk uw neef Fayaz Khan, die voor de distributie zorgde en die op dat moment

naar een crickettoernooi ging. (CGVS p. 19 en 20) Uw verklaring dat de IKK specifiek werd gevisieerd is bijgevolg weinig aannemelijk, gezien het uiterst beperkte aantal van IKK medewerkers op deze bus en het feit dat deze bus niet ten dienst stond van de IKK.

Eveneens bleek in een document dat u neerlegt de namen van de overleden personen weergegeven te worden. (zie document 15/6) In dit document valt af te lezen dat vijftien passagiers werden vermoord, met hierop volgend de namen van de overledenen. Uw neef wordt hier echter nergens vermeld. (CGVS p. 22) U stelt dat er meer doden waren en dat enkel een paar namen vermeld werden. Wederom dient er getwijfeld te worden aan uw verklaringen. Uw vriend Anwar Zeb, die gewond raakte maar geen medewerker van IKK was, werd dan weer wel vermeld. (CGVS p. 19) Uw uitleg betreffende het dodental en de vergetelheid inzake de vermelding van uw neef, zijn weinig overtuigend.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal zich vragen bij uw houding die niet in overeenstemming is met de vrees die u verklaarde te hebben in uw herkomstland. Zo verklaart u van augustus tot september 2011 in Islamabad naar college geweest te zijn maar dat u er stopte vanwege de hoge kostprijs. (CGVS p. 4 en 18) U keerde vrijwillig terug naar uw dorp en begon er terug te werken bij de IKK. (CGVS p. 18) Gedurende uw twee maanden in Islamabad kende u er geen problemen, ook uw familie kende in die periode geen problemen. (CGVS p. 18) Pas nadat u terugkeerde kreeg u dreigtelefoons. (CGVS p. 18) Gezien de problemen die u voordien gehad had omwille van de IKK, u werd namelijk bedreigd, ontvoerd en gemarteld door de Taliban, is het uiterst onaannemelijk dat u, na twee maanden probleemloos in Islamabad geleefd te hebben, zou terugkeren naar uw dorp om uw job bij de IKK te hervatten. U stelt dat het te duur was om in Islamabad te studeren. (CGVS p. 18) Gevraagd waarom u niet elders naartoe ging, stelt u dat u gehecht was aan uw moeder en de organisatie enkel in uw regio aanwezig was. (CGVS p. 18) Uw uitleg voor uw risicovolle houding, waarvan uw terugkeer naar uw dorp en de hervatting van uw werk bij de IKK een teken zijn, is weinig afdoende. Verwacht kon worden dat u op zijn minst getracht had uw eigen leven zo goed mogelijk te beschermen en mogelijks elders in het land werk te zoeken, bij deze NGO of bij een andere NGO. Uw verklaring dat u gehecht was aan uw moeder doet twifelen aan de ernst en de omvang van de problemen die u gekend zou hebben in uw regio. Bovendien stelde u dat u sinds 2012 als vrijwilliger, en dus onbetaald, voor deze NGO werkte. (CGVS p. 21) Het is bijgevolg uiterst onaannemelijk dat u, gezien de financiële problemen die u had, besloot terug te keren naar uw dorp waar u uiterst zware problemen kende met de Taliban, om er vervolgens voor deze NGO onbetaald te werken, temeer gezien de dreigtelefoons die u tussendoor kreeg. (CGVS p. 22) U stelt dat uw oudere broer u moed gaf, en zei dat u moest werken voor de mensheid en niet moest vrezen. (CGVS p. 22) Deze uitleg mist overtuigingskracht in de ogen van het Commissariaat-generaal. Gezien de gevolgen die er op het spel stonden voor u, u werd namelijk al eerder door de Taliban ontvoerd en gemarteld gedurende verschillende dagen, is het weinig aannemelijk dat u bij dezelfde NGO, in dezelfde regio zou blijven werken, en dit onbezoldigd sinds 2012. Deze appreciatie van het Commissariaat-generaal wordt versterkt door uw verklaring op de Dienst Veemdelingenzaken waar u stelt dat u besloten had om, na uw studies in Islamabad, terug naar de organisatie te gaan en geld te verdienen. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Indien u werkelijk wilde werken voor de mensheid, dan konden de verscheidene andere NGO's, verspreid over heel Pakistan, voor werk zorgen, mogelijks zelfs betaald. Uw risicovolle houding ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen in Pakistan verder.

Tot slot kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben, hetgeen nochtans verwacht kon worden. Zo verklaart u dat uw ouders uw verdwijning, na uw ontvoering door de Taliban, gemeld hadden bij de politie. (CGVS p. 16) U heeft hiervan echter geen bewijs. Uw naam zou bij de vermiste personen in twee kranten gepubliceerd zijn, u weet niet concreet wanneer uw naam in deze kranten stond. (CGVS p. 16) Ook deze kranten kon u niet voorleggen. Documenten in verband met uw ziekenhuisopname na uw ontvoering heeft u niet bijgehouden. (CGVS p. 16) Uw FIR tegen onbekenden na uw ontvoering is verloren gegaan. (CGVS p. 17) Dit flagrant gebrek aan documenten, die nochtans voorhanden waren of zouden moeten zijn, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw domicilie-attest, inkomensattest, verschillende attesten en diploma's van school en uw studentenkaart bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en opleidingsniveau hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Echter, opmerkelijk is dat de studentenkaart stelt dat u ingeschreven was voor de cursus boekhouding (FIA) in de sessie van december 2011. Dit komt dus niet overeen met uw verklaring dat u, na uw ontvoering in mei of juni 2011, naar Islamabad vertrok en er in augustus en september 2011 verbleef om vervolgens opnieuw aan de slag te gaan bij de IKK in uw eigen regio. Verder legt u foto's neer van uzelf en Anwar Zeb, uw neef Fayaz Khan en de directeur van de

school. Eveneens zijn er verschillende foto's van de ontploffing die door u getoond worden. Deze foto's zijn echter van beperkte bewijswaarde, aangezien de datum en herkomst niet of moeilijk te achterhalen zijn. De brief van MIHO, een andere NGO waar u in het verleden werkzaam was, is vooreerst een kopie, waarvan de bewijswaarde beperkt is. Bovendien stelt dit document enkel dat u bij deze organisatie gewerkt heeft. Over enige problemen wordt hierin niet gesproken. Het certificaat van IKK is eveneens een kopie en stelt enkel vast dat u bij hen gewerkt heeft. Tot slot legt u nog verschillende artikels neer. Vooreerst zijn de krantenartikels slechts kopieën. Bovendien verklaarde u dat u nergens in deze artikels vernoemd. (CGVS p. 8) Enkel uw vriend Anwar Zeb wordt in één van deze documenten vermeld, zoals hierboven reeds besproken werd, en ook een foto van een gewonde persoon, die uw vriend zou moeten zijn, wordt getoond. (CGVS p. 8 en zie artikel 15/6) De artikels gaan over de explosie van 16 september 2012 en de problemen in Pakistan. Zij zijn bijgevolg geen direct bewijs van uw persoonlijke problemen in uw herkomstland waardoor de bewijswaarde ervan gering is. De CD-rom die u neerlegt vertonen foto's van personen die op een school zijn in het kader van de organisatie MIHO. U werd niet direct herkend op deze foto's. Een videofragment toont u en een Pakistaanse danser. Een tweede fragment toont de organisatie IKK die in een school is en, onbekende, personen die spreken. U werd niet direct herkend op deze beelden. De derde video werd door u getiteld als 'Oxford School 28122006' en toont mannen die dansen. De laatste video toont dode lichamen op de grond na mogelijks een explosie. Deze video werd getiteld door u als 'Timergara 5/4/2010'. U bent niet te zien op deze video. Ook deze video's en foto's zijn geen direct bewijs van de problemen die u gekend zou hebben in Pakistan. Het is bovendien moeilijk om de datum en de herkomst van deze beelden en foto's te achterhalen. De enveloppes tonen enkel aan dat u post vanuit Pakistan verkreeg. De documenten die u neerlegt kunnen bijgevolg bovenstaande appreciatie niet veranderen.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezes. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,§2c van de vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtou ook Urdu en Engels kent, zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. (CGVS p.7) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. Bovendien hebt u naar eigen zeggen in het verleden ook enige tijd in Islamabad verbleven, zonder problemen. (CGVS p.18). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. Stukken

Verzoeker legt ter terechtzitting 2 attesten van de IKK en 10 foto's neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil

(Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van “*artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980; Het zorgvuldigheidsbeginsel; Het redelijkheidbeginsel*”.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.3. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker geen identiteitsdocumenten noch reisdocumenten neerlegt. Aldus kan niet blijken dat verzoeker op het ogenblik van de beweerde feiten in Pakistan was. Verzoeker licht niet toe waarom hij geen paspoort en identiteitskaart neerlegt terwijl hij geen problemen heeft om tal van andere stukken neer te leggen. Verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht, wat de geloofwaardigheid fundamenteel aantast.

3.4. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op een vervolging door de Taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden bij de NGO IKK. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog 2 bijkomende fotokopieën van attesten neer van de IKK waarvan hij ook ter terechtzitting fotokopieën neerlegt. Niettegenstaande slechts fotokopieën worden neergelegd worden verzoekers activiteiten bij de NGO niet betwijfeld nu hij ook vele foto's neerlegt en zijn verklaringen aannemelijk zijn.

3.5. Verzoeker legt echter geen bewijzen voor van de vervolgingsfeiten terwijl de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006) zodat verzoeker niet kan stellen dat het CGVS nader onderzoek moet doen in Pakistan over de door verzoeker ingeroepen feiten te meer nu verzoeker de informatie in het administratief dossier betwist maar niet weerlegt.

3.6. Verzoeker herhaalt dat hij volhardt in zijn verklaringen en stelt dat het passagiersbusje ontplofte met als rechtstreeks doel de NGO IKK te treffen "*zijn neef vertelde hem dit*". Verzoeker wijst er op "*dat zijn neef, die het hoofd is van de federale onderzoeksdienst van de regio Jandool*" en werkt met informanten en hij "*is gehouden door een zeker beroepsgeheim en kon uiteraard geen verdere details prijsgeven over hoe hij deze informatie gekregen had*". Dergelijke blote beweringen kunnen niet volstaan als bewijs nu geenszins kan worden ingezien waarom de Taliban niet duidelijk aangeeft met welk doel de bomaanslag wordt gepleegd terwijl het net de bedoeling van een bomaanslag is om specifieke -in hun ogen 'niet-islamitische'- aspecten te treffen. Indien de bomaanslag niet wordt betwist kan er geen geloof worden gehecht dat de IKK specifiek werd geviséerd door de bomaanslag en dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker neergelegde documenten en persberichten of uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Immers de bomaanslag werd opgeëist door de Taliban en deze hebben ook aangegeven waarom de aanslag werd gepleegd met name heeft de vertegenwoordiger van de Taliban, Sirajuddin Ahmad, gesteld niettegenstaande de dorpelingen waren gewaarschuwd, zij niet ophielden met de gewapende machten te ondersteunen. Ten slotte stelt de bestreden beslissing terecht dat slechts één enkele persoon van de IKK op de bus zat zodat dit bezwaarlijk een gerichte aanslag op de NGO kan zijn. Verzoeker toont dan ook niet aan de Taliban te moeten vrezen omdat hij in 2012 een jaar voor hen vrijwilligerswerk heeft verricht. Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn beweerdelijke ontvoering niet zodat deze overeind blijven en aldus niet aannemelijk zijn.

3.7. Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers verzoeker herhaalt zijn asielaanvraag maar geeft geen nuttig verweer op de terecht motieven van de bestreden beslissing (inzake zijn de naam van zijn neef die niet wordt vermeld bij de overledenen, is het niet aannemelijk dat verzoeker terugkeert naar het dorp indien hij meent er een reële vrees te hebben voor de Taliban). Verzoeker kan het mogelijk moeilijker gehad hebben in Islamabad doch dit kan geenszins toelichten waarom verzoeker alsnog naar zijn dorp terugkeert indien hij er de Taliban vreest zodat ook hieruit niet kan blijken dat verzoeker zich geviséerd voelde door de Taliban. Verzoeker laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146 .

3.9. Verzoeker verbaast zich er over dat hoewel zijn afkomst uit deze regio niet wordt betwist, hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Hij meent dat zijn specifiek profiel niet in aanmerking werd genomen en vervolgt *“Als vaststaat dat verzoekers beroepsactiviteiten niet in twijfel worden getrokken, noch zijn afkomst uit Khyber Pakhtunkhwa en de objectieve informatie, zoals toegevoegd in het administratief dossier, bevestigt dat deze regio nog steeds zeer onveilig is, begrijpt verzoeker hoegenaamd niet waarom hem niet minstens de subsidiaire bescherming kon worden gegund! Er dient hieromtrent te worden gewezen op de volgende informatie, zoals toegevoegd in het administratief dossier: “De grensprovincies Khyber Pakhtunkhwa en Baluchistan en de Federaliy Administered Tribal Areas (FATA) zijn het meest getroffen maar geheel Pakistan ondervindt de weerslag ervan.” (SURB, p.5) “in de periode januari-juni 2012 registreerde Pak institute for Peace Studies 3095 doden bij terreuraanslagen, militaire operaties, drone-aanvallen, politiek en etnisch geweld en tribaal geweld. (...) Opnieuw bleken FATA, Baluchistan en Khyber Pakhtunkhwa de meest gewelddadige regio's(SURB, p.9) Ook de informatie, specifiek betreffende veiligheidssituatie in voormelde provincie p.14-15 van de SURB bevestigt de onvoorspelbare en uiterst onveilige actuele toestand in verzoekers regio van herkomst”.*

3.10. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn verzoek liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.11. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie” van 31 oktober 2012) blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking ingrijpend ondermijnd kan worden, maar dat het geweld in de regio is afgenomen en het leger Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle heeft. Voorts geeft verzoeker slechts een gedeeltelijke lezing van de Subject Related Briefing “Pakistan” nu hierin ook wordt gesteld dat de situatie in Punjab overwegend rustig is en er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld. De situatie in Islamabad wordt zelfs doorlopend kalm en vredig genoemd buiten één zelfmoordaanslag in 2011 waarbij twee doden vielen en zes gewonden. In de periode januari – oktober 2012 vonden in de hoofdstad geen zelfmoordaanslagen meer plaats. Het is ook een stad waar mensen uit onveilige gebieden naar toe trekken. Verzoeker draagt geen enkel concreet en objectief verifieerbaar element aan ter weerlegging van deze bevindingen, zodat deze onverminderd overeind blijven. Bovendien is verzoeker een gezonde jonge man met initiatief en heeft zonder veiligheidsproblemen in Islamabad verbleven en gestudeerd. Hij heeft gewerkt voor een NGO, gaf les en spreekt meerdere nationale talen van Pakistan. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan noch dat hij niet over een intern vestigingsalternatief zou beschikken.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.13. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.14. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK